

POSTANOWIENIE

13 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 13 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R. S., R. S.1 i M. K.

przeciwko B. N. i J. N.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na skutek wniosku powoda R. S. o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z 18 marca 2024 r. I CSK 148/23,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Powód R. S., reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu adwokata L. A.,
wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 18 marca 2024 r., I CSK
148/23, o orzeczenie w przedmiocie zasądzenia kosztów postępowania (kosztów
zastępstwa procesowego) od pozwanych na rzecz wnioskodawcy (powoda w
sprawie).

Wcześniej, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, powód - w zakresie kosztów
procesu – wniósł wyłącznie o „zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa
z urzędu nieopłaconych nawet w części [...]”. Wniosek ten został oddalony ww.
postanowieniem Sądu Najwyższego ze wskazaniem, że podlegałby on
uwzględnieniu wyłącznie w razie uznania powoda R. S. za stronę przegrywającą.
Skoro jednak orzeczono o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej
złożonej pozwanych, czyli przeciwników procesowych powoda, to należało uznać,

że powód był osobą wygrywającą spór. Mógł zatem na ogólnych zasadach (art. 98 § 1 k.p.c.) uzyskać zwrot kosztów zastępstwa procesowego od pozwanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o uzupełnienie postanowienia podlegał oddaleniu.

Stosownie do art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu – od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Na mocy art. 361 k.p.c. unormowanie to znajduje odpowiednie zastosowanie do postanowień.

Z przytoczonego wyżej przepisu wynika, że orzeczenie podlega uzupełnieniu w trzech przypadkach – (1) gdy sąd nie orzekł o całości żądania, (2) gdy nie rozstrzygnął o natychmiastowej wykonalności albo (3) nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Z oczywistych względów w sprawie nie występuje drugi z opisanych tu przypadków, dotyczący rozstrzygnięcia o natychmiastowej wykonalności orzeczenia. Nie ma także miejsca trzecia z wymienionych sytuacji; w razie bowiem reprezentowania strony – jak w niniejszej sprawie – przez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego, o kosztach sąd orzeka na wniosek, a nie z urzędu (art. 109 § 1 zd. 2 k.p.c.).

Wniosek powoda o uzupełnienie postanowienia byłby więc uzasadniony tylko w wymienionym jako pierwszy wariancie nieorzeczenia przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 18 marca 2024 r. o całości żądania, czyli pominięcia zgłoszonego przez powoda (obecnego wnioskodawcę) żądania zasądzenia kosztów od pozwanych jako przeciwników procesowych, którzy przegrali spór. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w sprawie, gdyż, jak wskazano na wstępie, powód zgłosił jedynie żądanie o „zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa z urzędu nieopłaconych nawet w części”. To żądanie zostało już jednak rozpoznane (oddalone) postanowieniem z 18 marca 2024 r. W konsekwencji należało uznać, że w sprawie nie zachodzi obecnie przypadek nieorzeczenia

o całości żądania, wobec czego wniosek o uzupełnienie postanowienia podlegał oddaleniu.

Uzupełniając należy dodać, że wniosek o przyznanie kosztów od strony przeciwnej może zostać zgłoszony jedynie do chwili zakończenia postępowania. W razie natomiast niezgłoszenia takiego wniosku roszczenie o zwrot kosztów wygasa (art. 109 § 1 zd. 1 *in principio* k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 351 § 1 w zw. z art. 361 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]